

Hámos Imréné Testvéreivel

Ezek mi vagyunk hárman: jobbra a testvérem, Etel, mellette én és balra a mostohatestvérünk, Mária. 1928-ban készülhetett a kép Budapesten, de nem tudom, milyen alkalomból. Nagyon szép ruhánk volt, ezt nem az anyuka varrta, hanem szalonban varrták. A mostohaanyám bátyjának és a feleségének nőruhaszalója volt, de elegáns, nem konfekció, hanem kimondottan szalon, és ők csinálták. Ezt a ruhát, amiben le vagyunk fényképezve hárman, ezt is ők varrták. A mostohatestvéremet Diamant Magdának hívták, aztán később magyarosított, Dési Mária lett belőle. Nagyon érdekes gyerek volt. Csak a saját édesanyjától tartott, senki mástól nem félt. Ha nem volt az anyuka otthon, rettentő szemtelen és rossz tudott lenni. De azért mi nagyon jóban voltunk tulajdonképpen. Madga elemi iskolába meg a polgáriba [lásd: polgári iskola] is ugyanoda járt, ahova mi jártunk. Nem volt jó tanuló. És semmi egyebet nem végzett, mint a négy polgárit. De eszes nő volt, és úgy magától művelődött, nagyon sokat olvasott. Én nem is tudom, hogy a háború

előtt mit csinált. Ők együtt laktak, mert az Etel húgom a szüleinkkel együtt lakott, és a Magda is ott lakott. Több helyen laktak Pesten, a legutolsó lakás az Almássy téren volt. Aztán a háború után Magda dolgozott a városházán, tisztviselő volt, volt gondnok balatoni üdülőben. De a legvégén egy cukrászdában dolgozott mint kávéfőző. Azt hiszem, hogy a férjével egy ilyen üdülőben ismerkedett meg. Tán az ötvenes évek vége felé házasodtak össze. Dr. Horváth Imrének hívták, és fiatalabb volt Magdánál öt évvel. Elmeorvos, pszichiáter lett. De tulajdonképpen Magda tartotta el a férjét, és azt hiszem, neki köszönhettem, hogy egyáltalán el tudtam végezni az orvosi egyetemet. Meghalt 1982-ben, Magda meg 1984-ben. Gyerekük nem volt.